

РЕШЕНИЕ

№ 611

гр. Русе, 01.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян П. Войков

при участието на секретаря Елка П. Цигуларова
като разгледа докладваното от Боян П. Войков Административно наказателно дело № 20234520200881 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Д. С. Ч., ЕГН: *****, с адрес **, против Наказателно постановление № 22-1085-002350/28.09.2022 г. на началник група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе, с което на жалбоподателя е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП за нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП.

Жалбоподателят счита обжалваното наказателно постановление като недействително, неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила. Наказателното постановление се явявало недействително, защото липсвало описание на административно нарушение. Описаното в него поведение не съставлявало административно нарушение. Движението по пътищата в Р България се осъществявало в дясната лента на пътното платно. От това следвало изводът, че при предприемане на маневра отклонение вдясно за водача нямало задължение да пропусне движещите се от дясната му страна ППС. Маневрата

завой надясно от дясната лента не съставлявала нарушение, а правомерно поведение, независимо кой и по какъв начин с какво превозно средство преминава или има намерението да премине отдясно на МПС, което се движи в дясната лента. При липса на посочени фактически действия, които можели да съставляват административно нарушение, липсвало основен реквизит на наказателното постановление, без който то не можело да породи правни последици, следователно се явявало недействително. На това основание НП следвало да се унищожи. Наказателното постановление се явявало недействително, защото било съставено с предна дата, а в действителност е издадено след изтичането на абсолютните давностни срокове за повдигане на административнонаказателната отговорност. Същото е било подписано от административнонаказващия орган едва през месец март 2023 г., а не през месец септември 2022 г., както било отразено в него. Наказателното постановление се явявало и незаконосъобразно. Материалният закон не бил приложен правилно, тъй като за да бъде налице административнонаказателна отговорност, следвало соченият за извършител на нарушението да е причинил общественоопасните последици. От описаното в наказателното постановление било налице преминаване на МПС отдясно на управлявания от жалбоподателя автомобил, което причинило сблъсък при конфликт в направлението на движението на двете МПС. Следователно общественоопасните последици били причинени от водача на другото МПС, защото това движение отдясно на МПС съгласно ЗДвП се явявало административно нарушение. НП било неправилно, защото не било отчетено фрапантното поведение на другия водач, който предприел изпреварване с изключително голяма скорост отдясно през велоалея и тротоар управлявания от жалбоподателя автомобил, което изключвало всякаква възможност за реакция от страна на жалбоподателя, поради което отсъствало от негова страна виновно поведение. Наказателното постановление се основавало на издаден незаконосъобразно АУАН, съставен в условията на извършено длъжностно престъпление, за което били образувани проверки в ОД МВР – Русе, ОП – Русе и СДВР. Актосъставителят не предоставил екземпляр на съставения АУАН, независимо че последният бил съставен в условията на отказ на жалбоподателя да го подпише. Въпреки направения отказ да бъде подписан АУАН, жалбоподателят имал право да получи екземпляр от него. Отказът му да подпише разписката за връчване на акта не означавало, че

нямал право да получи екземпляр от него, поради което било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателното постановление. АУАН бил недействителен, тъй като актосъставителят отказал да посети мястото и да установи ПТП непосредствено, а съставил АУАН по обяснения. Така бил нарушен принципът на непосредствено установяване на нарушенията. Описаното в АУАН противоречало на описаното в доказателствата, тъй като отнемане на предимство въобще не фигурирало като фактическо действие в нито едно доказателство. Не било отразено рискованото поведение на другия водач, изразяващо се в допуснати груби нарушения на правилата за движение по пътищата. Описаните в наказателното постановление документи не били връчени, а именно докладна записка и протокол за ПТП, нито копие от писмено обяснение, поради което връчването на НП било нередовно. Съдържанието на нито един от цитираните документи не било възпроизведено в самото НП, поради което приобщаването им към НП следвало да стане чрез прикрепянето и съвместното им връчване. Моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление, като претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, взема лично участие в две поредни заседания, като в последното не се явява, но депозира писмени бележки, с които поддържа жалбата, моли за нейното уважаване и претендира сторените от него пътни разходи.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не се явява, и не изпраща представител.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата е подадена извън законоустановения 14-дневен срок, но в рамките на 7-дневния срок по чл. 186, ал. 2 НПК във връзка с което е и постановено възстановяване на срока с Определение № 1255/25.05.2023 г.

По същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Наказателно постановление № 22-1085-002350/28.09.2022 г. на началник група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе е издадено против Д. С. Ч. за това, че на 12.05.2022 г., около 15,40 ч, в гр. Русе, на кръстовището на бул. „Христо Ботев“ и бул. „България“ в посока гр. София,

жалбоподателят, управлявайки товарен автомобил „Опел Мока Х“, с рег. № СВ 4223 НМ, собственост на „ТИТАН СОФИЯ ЦЕНТЪР 1“, ЕИК: 176696839, извършил нарушение на правилата за предимството, причинявайки ПТП с материални щети, като при извършване на маневра завиване надясно за навлизане по друг път не пропуснал преминаващия покрай него от дясната му страна лек автомобил „Ауди“ с рег. № В 5115 ВК, в резултат на което двете превозни средства се сблъскали. В наказателното постановление е посочено, че това поведение на жалбоподателя се изразявало в нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП – предприемайки маневра, създал опасност за участниците в движението, без да се съобразява с тях.

От разпита на актосъставителя, свидетелите и приложените доказателства по делото се установи следната фактическа обстановка:

На 12.05.2022 г. жалбоподателят управлявал служебно поверения му товарен автомобил „Опел Мока Х“ с рег. № СВ 4223 НМ по улиците на гр. Русе, като с него на пасажерското място до мястото на шофьора отдясно се намирал неговият колега св. С. Р. А.. Жалбоподателят се движил по бул. „Христо Ботев“ в посока към кв. „Дружба“ и кв. „Чародейка“, и тъй като пътувал за гр. София следвало да направи десен завой на пътния възел (детелина) на бул. „Христо Ботев“ и бул. „България“, близо до шоуруума на автомобили „КИА“. Жалбоподателят се движил в най-дясната пътна лента. Вдясно от тази лента била очертана велосипедна алея в червеникав цвят. Започвайки да извършва маневра завиване надясно жалбоподателят не забелязал, че вдясно и зад него, през велоалеята, се движил лек автомобил „Ауди“ с рег. № В 5115 ВК, управляван от св. К. В. З.. Св. З. предприел изпреварване на управлявания от жалбоподателя автомобил от дясната страна през велоалеята, като дори се качил и на тротоара, но въпреки това, тъй като била налице пресечна точка в траекториите на двете МПС – на това, управлявано от жалбоподателя и завиващо надясно, и това на св. З., движещо се направо, настъпил удар между двете превозни средства, но въпреки това и двете продължили движението си по така зададените траектории. В следствие на удара управляваният от жалбоподателя автомобил получил увреждания по предна дясна част, изразяващи се в охлузване на предна дясна броня и охлузване на калника над предно дясно колело. Уврежданията по автомобила на св. З. били задиране на боята в областта на ляв долен праг под лява предна врата и задиране и охлузване в областта на прага на лява предна врата до ляв

задан калник на лява задна гума. След удара жалбоподателят спрял управлението от него автомобил в началото на варианта за качване на бул. „България“ в посока София, а св. К. З. продължил движението си на право и спрял под моста на бул. „България“, който минавал над бул. „Христо Ботев“. Св. З. погледнал автомобила, управляван от жалбоподателя, видял, че жалбоподателят и св. А. излезли от него, без видими наранявания, при което възобновил движението си на право и напуснал местопроизшествието. Жалбоподателят Ч. се обадил на ЕЕН 112, но от там му съобщили, че нямало да изпратят служители на „Пътна полиция“, а следвало сам да отиде до Сектор „Пътна полиция“ на бул. „Липник“. Жалбоподателят Ч. и св. С. А. тогава посетили Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе. Служителите на Сектор „Пътна полиция“ св. Д. С. В. и св. П. Р. П. извършили проверка по случая и установили другия участник в произшествието – св. К. З., като го призовали да се яви в сградата на Сектор „Пътна полиция“. При явяването на св. З. св. П. обяснил на него и на жалбоподателя, че и двамата са извършили нарушение по ЗДвП и следва да им бъдат съставени АУАН. Жалбоподателят останал недоволен от преценката на полицейските служители, че следва да носи отговорност за пътнотранспортното произшествие и отказал да подпише АУАН, както и разписката за получаване на екземпляр от него.

Доказателствата за тази фактическа обстановка са единни и непротиворечиви. Противоречие е налице само досежно показанията на св. К. З. за това дали той е спрял след удара или е продължил движението си. Съдът не кредитира показанията в тази му част относно това, че както той, така и жалбоподателят, са продължили движението си и ударът е бил лек и никой от двамата водачи съответно не го е усетил. Предвид приобщените като веществени доказателства фотоснимки на двата автомобила при такъв удар е очевидно, че няма как да не бъде усетен или забелязан от който и да е от двамата водачи, което би ги принудило да спрат и да оценят ситуацията и състоянието на другия участник в пътнотранспортното произшествие.

Съдът намира, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при съставяне на АУАН, което е възпроизведено и в съдържанието на наказателното постановление, но то не е свързано с пространно изложените в жалбата твърдения за допуснати такива нарушения. В описателната част на съставения против жалбоподателя АУАН е посочено, че е нарушил правилата

за предимството, като не е пропуснал преминаващия му от дясната страна автомобил „Ауди“ с рег. № В 5115 ВК, управляван от св. К. З., което е довело до настъпване на ПТП. За нарушена разпоредба е посочена обаче чл. 25, ал. 1 ЗДвП – предприемане на маневра, с която създава опасност за участниците в движението, без да се съобразява с тях. По своето естество разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП не съдържа правило за предимство, а общо задължение за водачите да не поставят в опасност другите участници в движението при предприемането на различни видове маневри. Тази неяснота е инкорпорирана и в издаденото наказателно постановление и е накърнила правото на защита на жалбоподателя, като видно от жалбата и пледоарията му в хода на съдебните прения същият не е взел становище за това дали е създал опасност за движението на св. К. З., доколкото във фактическото описание на извършеното нарушение въобще не се употребява изразът „създава опасност“. Така квалифицирано като нарушение по чл. 25, ал. 1 ЗДвП не може да бъде субсумирано под санкционната норма на чл. 179, ал. 2 ЗДвП, доколкото е налице привръзка с извършено нарушение по чл. 179, ал. 1 ЗДвП и по-точно с т. 5, в която изчерпателно са изброени видовете нарушения, които следва подведеното под административнонаказателна отговорност лице да е осъществило, за да бъде деянието съставомерно – неспазване предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне. Никъде в диспозицията на правната норма не е установено условието да е създадена опасност за другите участници в движението, различно от нарушаване правилата за сигнализиране и предимството, за разминаване, изпреварване или заобикаляне.

Съдът счита, че в настоящата хипотеза е невъзможно така квалифицираното от актосъставителя и административнонаказващия орган нарушение на конкретна разпоредба да бъде преквалифицирано в хода на съдебната проверка. Изтъква се нарушение на правилата на предимството, но не става ясно на кои правила – при преминаване от една лента в друга, при извършване на маневра завои надясно или за преминаване през кръстовище. Дори и да се приеме, че административнонаказващият орган твърди извършено нарушение на правилата за предимство, което би било такова по разпоредбата на чл. 25, ал. 2 ЗДвП, а именно нарушение на задължението на водача при навлизане в съседна пътна лента да пропусне движещите се по

нея превозни средства, то това деяние би се явило несъставомерно. Съгласно дефиницията на § 6, т. 31 ДР ЗДвП "предимство" е правото на един участник в движението да премине преди друг през дадено място от пътното платно. От това следва изводът, че участниците, които са заели пътната лента, в която иска да премине водачът, имат право на преминаване пред него, т.е. са с предимство. За да е налице хипотезата св. К. З., като водач на лекия автомобил „Ауди“ с рег. № В 5115 ВК, да разполага с предимство в тази ситуация, то следва да бъде установено, че той се е движил в пътна лента. Според законовото определение на § 6, т. 2 ДР ЗДвП "пътна лента" е надлъжна част от пътя, очертана или не с маркировка и осигуряваща движението на **недвуколесни** пътни превозни средства в една посока едно след друго. Макар и да е легален термин, в закона липсва дефиниция какво е „недвуколесно пътно превозно средство“. Посочено е в § 6, т. 12 ДР ЗДвП обаче, че автомобилът е недвуколесно безрелсово моторно превозно средство. От своя страна понятията като „мотоциклет“ и „велосипед“ са посочени като двуколесни пътни превозни средства. От това следва изводът, че пътната лента като участък от платното за движение следва да позволява движение на недвуколесни пътни превозни средства, а в настоящия случай – на автомобили. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че управляваният от св. К. З. лек автомобил „Ауди“ не се е движил по пътна лента, а по велосипедна алея, която се е намирала на пътното платно. Макар ЗДвП да борави с понятието „велосипедна инфраструктура“, липсват легални дефиниции за това какво е велосипедна алея или велоалея. От така направения анализ на понятието „пътна лента“ и какви превозни средства могат да се движат по нея следва изводът, че велосипедната алея не е предназначена за движение на недвуколесни пътни превозни средства и в частност автомобили, тъй като не осигурява движението на недвуколесни пътни превозни средства, поради което тя не представлява пътна лента по смисъла на Закона. Освен това, съобразно определението на „платно за движение“ според т. 3 на § 6 това е общата широчина на пътните ленти, т.е. велоалеята в конкретния случай е пътно съоръжение, което е извън платното за движение, а съобразно разпоредбите на чл. 15 ЗДвП следва изводът, че водачът на недвуколесното пътно превозно средство в настоящия случай следва да се движи само и единствено по платното за движение, не и извън него в други участъци от пътното платно, каквато представлява

велосипедната алея. От това следва изводът, че дори и да се приеме, че тук важат правилата за предимството съобразно разположението на превозните средства спрямо лентите за движение по чл. 25, ал. 2 ЗДвП, така осъщественото от жалбоподателя Ч. деяние се явява несъставомерно, защото другият участник в пътното транспортно произшествие не се е движил по пътна лента и затова не е разполагал с право на преминаване, т.е. с предимство.

Не е налице нарушение на правилата за предимството и при извършване на завоя като маневра. В настоящия случай жалбоподателят Ч. е предприемал завиване надясно. Правилата за извършване на тази маневра са описани в чл. 35 ЗДвП. Според първата алинея десен завой се извършва от най-дясната пътна лента по посока на движението, а когато лентите са обозначени – от лентата, предназначена за завиване надясно. В настоящия случай лентите не са били обозначени, а Д. Ч. се е намирал в най-дясната пътна лента, следователно е имал право да предприеме маневрата завиване надясно. Задължение да осигури предимство на преминаващите покрай превозното средство други превозни средства се съдържа обаче в чл. 35, ал. 2 ЗДвП, според който когато радиусът на завиване на пътното превозно средство е по-голям от радиуса на завоя, завиването може да започне и от друга част на платното за движение, но водачът на завиващото превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, преминаващи от дясната му страна. За да бъде приложима тази хипотеза следователно са необходими две предпоставки – радиусът на завиване на превозното средство да бъде по-голям от радиуса на завоя и маневрата да е предприета от друга част на платното за движение, т.е. от друга лента, а не дясната или такава, предназначена за извършване на завиване надясно. В този смисъл при предприемането на такъв завой би означавало, че във всички случаи най-дясната лента не се използва непосредствено от водача на такова превозно средство, но той ще я пресече при извършване на маневрата, следователно е длъжен да осигури предимство на преминаващите по нея и заели я вече пътни превозни средства, които продължават движението си направо. В настоящия случай тази хипотеза не е приложима, тъй като не е доказано, че радиусът на завиване на управляваното от жалбоподателя превозно средство е по-голям от завоя, а освен това маневрата не се извършва в друга лента, различна от тази, от която в настоящия случай е възможно да бъде извършен десен завой.

Съдът не намира, че са нарушени и правилата за предимството при преминаване на кръстовище, доколкото пътният възел между бул. „Христо Ботев“ и бул. „България“ не представлява кръстовище по смисъла на § 6, т. 8 ДР ЗДвП, според която "кръстовище" е място, където два или повече пътя се пресичат, разделят се или се събират на едно ниво. В настоящия случай нямаме пресичане на пътища на едно ниво, тъй като бул. „България“ минава над бул. „Христо Ботев“ посредством пътно съоръжение – мост, т.е. намира се на по-високо ниво.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят Ч. все пак е осъществил нарушение на правилата на движение, а именно по чл. 25, ал. 1 ЗДвП. Ноторно известно е, че мястото, където се е намирал жалбоподателят, представлява прав участък с отлична видимост и той е могъл да забележи приближаващият го от дясната страна лек автомобил „Ауди“, управляван от св. К. З. чрез огледалата за задно виждане. Действително дължимото поведение на Д. Ч. се е изразявало в това да не предприема маневрата, т.е. буквално да пропусне движещото се превозно средство, управлявано от св. З., но това негово дължимо поведение не произтича от задължението да му осигури предимство на преминаване, а от това да не създава опасност за другите участници в движението. Създаване на опасност за другите участници в движението обаче не попада в санкционната норма на чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП. Липсва изрична санкционна хипотеза за наказване на такова извършено нарушение, следователно тук е приложима субсидиарната санкционна разпоредба на чл. 185 ЗДвП, която предписва, че за нарушение, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лв. Съгласно т. 1 на Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., за да бъде възможно преквалифицирането на определеното от административнонаказващия орган административно нарушение, не следва да се достига до съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В настоящия случай те са въведени с описанието на нарушението в АУАН и наказателното постановление, където никъде не се среща като факт създаването на опасност за участниците в движението, без да се съобразява с тях. Поради тези съображения изменение на административното обвинение за приложение на закона за по-леко наказуемото нарушение е невъзможно.

Предвид изложеното обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото жалбоподателят има право на разноски. Същият е представил 2 бр. фактури – Фактура № 3040003860/26.06.2023 г. и Фактура № *****/06.07.2023 г., с която твърди, че е направил пътни разходи за транспорт за придвижването му до гр. Русе и обратно до гр. София. Така направеното искане за присъждане на пътни разходи, особено когато страната е взела лично участие и не е ангажирала процесуален представител, е принципно допустимо, като съществува и практика (напр. Определение № 400 от 14.12.2012 г. на ВКС по гр. д. № 436/2012 г., I г. о.), която приема, че такива разходи следва да бъдат възстановявани. В настоящия случай обаче, след внимателен прочит на фактурите се установява, че в тях като купувач е посочено „***“, което поставя под съмнение обстоятелството кой е направил разноските за производството и дали жалбоподателят не е ползвал служебен транспорт, като не става ясно дали пътните разходи са сторени за сметка на жалбоподателя или на неучастващо в производството трето лице, без жалбоподателят да е поел пасив в своята имуществена сфера. Поради тези съображения съдебният състав намира, че на жалбоподателя не следва да се присъдят претендираните разноски за производството.

Мотивиран така, Русенският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-1085-002350/28.09.2022 г. на началник група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе, с което на Д. С. Ч., ЕГН: *****, с адрес ***, е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП за нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд – Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____